

LAUREN ROBERTS

Αδύναμη

ΒΙΒΛΙΟ 1

*Θήραμα. Κυνηγός.
Γεννημένοι ο ένας για τον άλλον.*

ΣΕΙΡΑ: ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Αδύναμη**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Powerless

Από τις Εκδόσεις Simion & Schuster, Λονδίνο 2023

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Lauren Roberts

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Βασιλική Μελετιάδου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Seventhstar Art

ΧΑΡΤΗΣ: Jojo Elliott

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Σπυριδούλα Βονίτση

© Κειμένου, εξωφύλλου και χάρτη: Lauren Roberts, 2023

POWERLESS is a trademark of Lauren's Library LLC

Published by arrangement with Simon & Schuster UK Ltd, 1st Floor,

222 Gray's Inn Road, London, WC1X 8HB

© Εικόνων εξωφύλλου: Shutterstock, Depositphotos, moonchild-ljilja, DeviantArt, resMENZA

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2024

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2024

ISBN 978-618-01-5721-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

LAUREN ROBERTS

Αδύναμη

Μετάφραση: Βασιλική Μελετιάδου

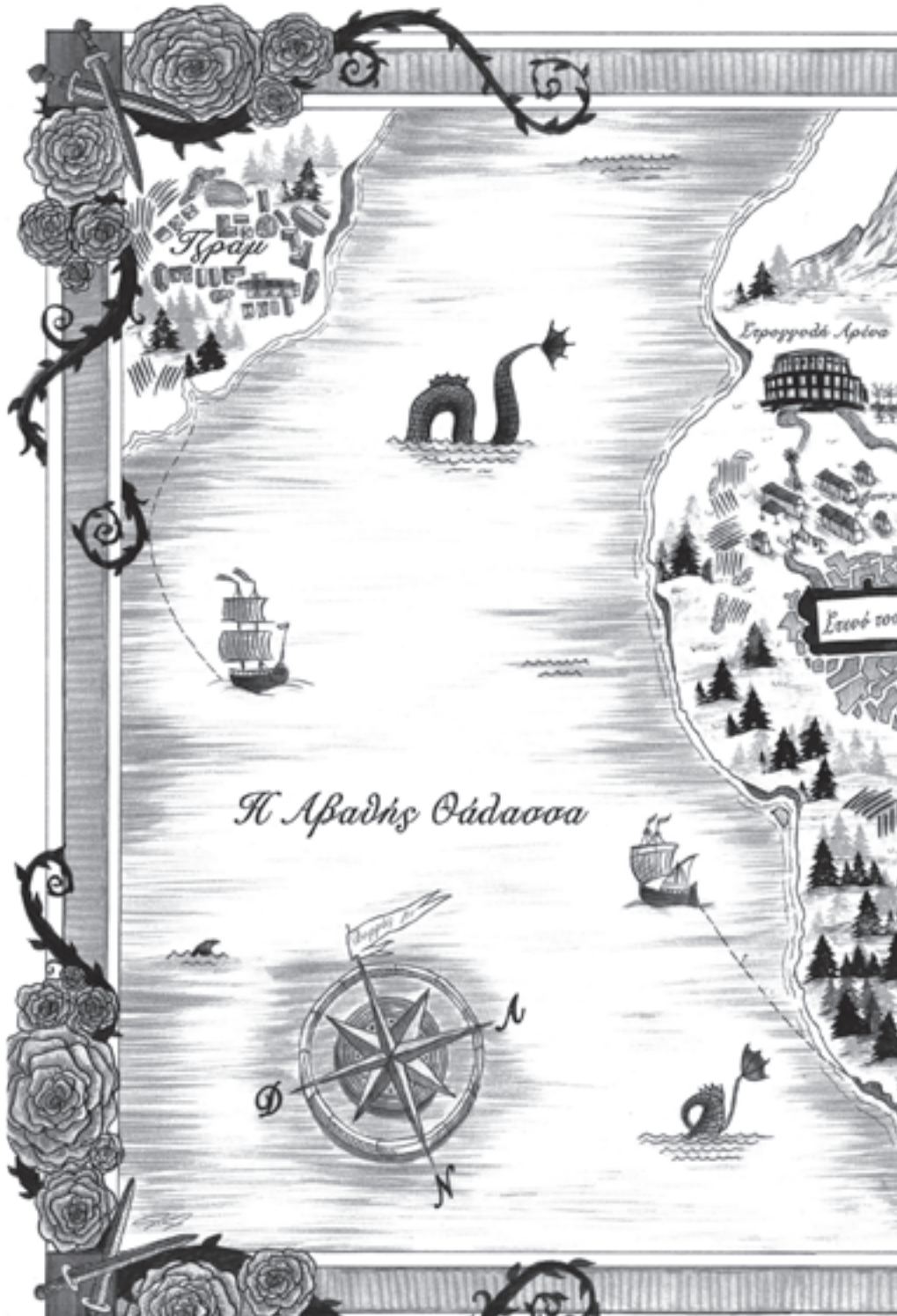
Για κάθε κορίτσι που έχει νιώσει αδύναμο

Γράμμα από τη συγγραφέα

Γεια σου αναγνώστη,

Είναι μεγάλη μου τιμή που διαβάζεις το βιβλίο μου! Ελπίζω να απολαύσεις αυτή την ιστορία και τους χαρακτήρες της όσο κι εγώ. Δε θα σταματήσω ποτέ να διασκεδάζω με την αλληλεπίδραση της Πέιντιν και του Κάι, καθώς και με την πλήρη άρνησή τους να παραδεχτούν τα συναισθήματά τους. Ελπίζω το βιβλίο αυτό να αποτελέσει για σένα μια παρηγοριά, όπως επίσης και μια γλυκιά διαφυγή από την πραγματικότητα. Κάθε του σελίδα είναι γεμάτη με πολλή αγάπη και θα νιώθω για πάντα ευγνώμων που αφιερώνεις χρόνο για να διαβάσεις τις λέξεις μου. Ανυπομονώ να σου δείξω τη συνέχεια της σειράς – τα πράγματα παίρνουν μία ακόμα πιο τρελή τροπή από δω και πέρα. Είναι ένα προνόμιο να γράφω για σένα και ελπίζω να συνεχίσω να το κάνω για πολλά χρόνια ακόμα! Καλή ανάγνωση και σ' ευχαριστώ που με συνοδεύεις σ' αυτό το ταξίδι.

Η Αβαθής Θάλασσα

Εργοστάσιο Απέλα

Εξοχή του

Γρανί

Απόκρημο
Βουό

Κατατόγιο τω Φιζών

Ντορ

Παροπό

Ερμπος
της Καίνου

Γαυρο

Δάος τω Φιδόρω

Ανα

Κεφάλαιο 1

ΠΕΪΝΤΙΝ

Κάτι πηχτό, ζεστό και υγρό κυλάει στο μπράτσο μου.
Αίμα.

Κι όμως, δε θυμάμαι τον φύλακα να με τραυματίζει με το σπαθί του προτού φέρω τη γροθιά μου στο πρόσωπό του. Αν και Αστραπιαίος, δεν πρόλαβε να κινηθεί γρηγορότερα απ' ό,τι το δεξί μου κροσέ στο σαγόνι του.

Η μυρωδιά της κάπνας κεντρίζει τη μύτη μου, αναγκάζοντάς με να τη σφίξω με το βρόμικο χέρι μου για να εμποδίσω το φτέρνισμα που πάει να μου ξεφύγει.

Αυτός θα ήταν ένας αξιοθρήνητος τρόπος να με πιάσουν.

Όταν σιγουρεύομαι ότι η μύτη μου δε θα ξυπνήσει τους Αυτοκρατορικούς που παραμονεύουν κάτω από την κρυψώνα μου, ξαναβάζω το χέρι μου στον βρόμικο τοίχο πάνω στον οποίο έχω κολλήσει την πλάτη μου. Με τα πόδια καρφωμένα στην απέναντι πλευρά, παίρνω μιαν ανάσα, σχεδόν πνίγομαι από τον καπνό, και συνεχίζω να σκαρφαλώνω προς τα πάνω. Οι μηροί μου καίνε όσο και η μύτη μου, όμως πιέζω το σώμα μου να συνεχίσει να κινείται, ενώ ταυτόχρονα προσπαθώ να συγκρατήσω το φτέρνισμα.

Δεν είχα φανταστεί ότι θα περνούσα το βράδυ μου σκαρφαλώνοντας καμινάδες. Ιδρώνω μέσα στον μικρό χώρο, αλλά

καταπίνω τον φόβο μου και αναρριχώμαι στον ασφυκτικά στενό διάδρομο, λαχταρώντας να ανταλλάξω τους βρόμικους τοίχους με την έναστρο νύχτα. Όταν το κεφάλι μου φτάνει στην κορυφή, καταπίνω λαίμαργα τον υγρό αέρα και βγαίνω από την καμινάδα, όμως αμέσως με βομβαρδίζει ένα μείγμα από μυρωδιές πολύ πιο δυσάρεστες από τη δυσωδία του καπνού που έχει κολλήσει στο σώμα, στα ρούχα και τα μαλλιά μου: ιδρώτας, ψάρια, μπαχαρικά και –όσο γι' αυτό είμαι σίγουρη– σωματικά υγρά αναμειγνύονται, δημιουργώντας το άρωμα που περιβάλλει το Στενό του Διαγουμά.

Παλεύω να ισορροπήσω πάνω στην καμινάδα και με μισόκλειστα μάτια προσπαθώ να επιθεωρήσω το μπράτσο μου στο σκοτάδι. Χωρίς τον συνήθη διαπεραστικό πόνο που συνοδεύει το κόψιμο από σπαθί σχεδόν τον ξέχασα.

Σκίζω μια λωρίδα από την ιδρωμένη μπλουζά που έχει κολλήσει στο σώμα μου, και πιέζω απαλά την πληγή.

Η Αντίνα θα με σκοτώσει που καταστρέφω τις βελονιές της. Ξανά.

Εκπλήσσομαι που δε νιώθω τα συνήθη τσιμπήματα του πόνου έτσι όπως τρίβω το μπράτσο μου με το σκληρό ύφασμα, προσπαθώντας ανυπόμονα να σκουπίσω το κολλώδες υγρό.

Και τότε το μυρίζω.

Μέλι.

Μέλι αναβλύζει από τα ψωμάκια που βρίσκονται στις πολυάριθμες τσέπες του κουρελιασμένου γιλέκου μου και στάζει στο μπράτσο μου. Το πέρασα για αίμα. Κάνω έναν μορφασμό αποδοκιμασίας ξεφυσώντας.

Είναι, όμως, μια ευχάριστη έκπληξη. Προτιμώ να είναι τα ρούχα μου μουσκεμένα στο μέλι παρά στο αίμα.

Παίρνω μια βαθιά ανάσα και κοιτάζω τα ετοιμόρροπα, ρη-

μαγμένα κτίρια κάτω από τις τρεμουλιαστές σκιές των φανοστατών που είναι διάσπαρτοι στον δρόμο. Δεν υπάρχει πολύ ηλεκτρικό ρεύμα στις φτωχογειτονιές, αλλά ο βασιλιάς μάς έχει γενναϊόδωρα παραχωρήσει μερικούς φανοστάτες. Χάρη στους Ηλεκτροδυναμικούς και τους Λόγιους, που κατάφεραν με τις ικανότητές τους να δημιουργήσουν ένα σταθερό ενεργειακό πλέγμα, πρέπει τώρα να καταβάλω ιδιαίτερη προσπάθεια για να παραμένω στο σκοτάδι.

Πέρα από τις φτωχογειτονιές, έτσι όπως συνεχίζουν οι συστάδες των κτιρίων, το μέγεθος και η κατάσταση των μαγαζιών και των σπιτιών βελτιώνονται. Οι παράγκες μετατρέπονται σε σπίτια και τα σπίτια σε επαύλεις, οδηγώντας στο πιο επιβλητικό κτίριο απ' όλα. Μισοκλείνοντας τα μάτια μου στο σκοτάδι, μπορώ μετά βίας να διακρίνω τους ψηλούς πύργους του βασιλικού κάστρου και τον κεκλιμένο θόλο της Στρογγυλής Αρένας που βρίσκεται δίπλα του.

Γυρίζω το βλέμμα μου απότομα στον πλατύ δρόμο από κάτω μου, σαρώνοντας τα ύποπτα σπίτια που τον περιτριγυρίζουν. Το Στενό του Διαγουμά είναι η καρδιά των φτωχογειτονιών και τροφοδοτεί με εμπόριο –και έγκλημα– όλη την πόλη. Ακολουθώ με το βλέμμα μου τα δεκάδες άλλα στενά και τους δρόμους που αρχίζουν από δω και χάνονται στον λαβύρινθο της πόλης, προτού προσφέρω έναν αναστεναγμό κι ένα χαμόγελο στη γνώριμη οδό από κάτω μου.

Σπίτι. Περίπου. Στην πραγματικότητα, το σπίτι προϋποθέτει μια στέγη πάνω από το κεφάλι σου.

Μα, είναι πιο ωραία να κοιτάς τα αστέρια αντί για το ταβάνι.

Το γνωρίζω καλά αυτό, γιατί κάποτε είχα ένα ταβάνι για να κοιτάζω. Τότε που δεν είχα ανάγκη την παρέα των αστεριών.

Το βλέμμα μου με προδίδει σαρώνοντας την πόλη και στα-

ματά στο μέρος όπου ξέρω ότι βρίσκεται το παλιό μου σπίτι, σφηνωμένο ανάμεσα στις οδούς Ελμ και Μέρτσαντ. Εκεί που πιθανόν μια μικρή ευτυχισμένη οικογένεια κάθεται γύρω από το τραπέζι γελώντας και συζητώντας για τη μέρα της.

Ένας χτύπος, ακολουθούμενος από μουρμουρητά, με βγάζει από τις πικρές σκέψεις. Πασχίζω να ακούσω. Το μόνο που μπορώ να διακρίνω είναι μια πνιχτή βαθιά φωνή που ανήκει στον φρουρό, τον οποίο τόσο ευγενικά απάλλαξα από τις υποχρεώσεις του πριν από λίγο.

«Ήρθε από πίσω μου, ήσυχος σαν ποντίκι, και μετά... Το επόμενο πράγμα που κατάλαβα ήταν ένα σκούνημα στην πλάτη και μια γροθιά στο πρόσωπό μου».

Μια εκνευρισμένη και διαπεραστική γυναικεία φωνή ηχεί μέσα από την καμινάδα. «Είσαι Αστραπιαίος, μα την Πανούκλα. Δεν υποτίθεται ότι είσαι γρήγορος;» Παίρνει μια βαθιά ανάσα. «Τουλάχιστον πρόλαβες να δεις το πρόσωπό του πριν τον αφήσεις να με κλέψει; Ξανά;»

«Το μόνο που είδα ήταν τα μάτια του», μουρμουρίζει ο φύλακας. «Μπλε. Βαθύ μπλε».

Η γυναίκα ξεφυσάει εκνευρισμένη. «Πολύ βοηθητικό. Θα σταματήσω όποιον περνάει από το Στενό του Διαγούμα για να ελέγξω αν τα μάτια του ταιριάζουν με τη ζωηρή περιγραφή σου περί μπλε ματιών».

Καταπνίγω ένα φτέρνισμα την ώρα που ακούγεται ένα τρίξιμο στην άλλη άκρη του δωματίου συνοδευόμενο από προσεκτικά βήματα. Από τον αναστεναγμό του σαπισμένου ξύλου που μετατοπίζεται κάτω από τις καινούργιες μπότες συμπεραίνω ότι άλλοι τρεις φύλακες έχουν έρθει για να πάρουν μέρος στο ψάξιμο.

Κι αυτό είναι το σύνθημά μου.

Πηδάω από την καμινάδα και γραπώνω το υπερυψωμένο γείσο της σκεπής. Ταλαντεύομαι προς το πλάι του κτιρίου και αιωρούμαι πάνω από τον δρόμο. Βγάζοντας μια ανάσα και δαγκώνοντας τη γλώσσα μου για να μην ουρλιάξω, αφήνομαι στη βαρύτητα που με τραβάει προς το έδαφος και πέφτω άχαρα, με έναν μαλακό γδούπο, στο κάρο ενός εμπόρου που ξεχειλίζει από άχυρο. Τα σκληρά καλάμια τρυπούν τα ρούχα μου σαν τις βελόνες της Αντίνα κι ένα σύννεφο από καπνό και άχυρο ορθώνεται στο βραδινό αεράκι ενώ εγώ πηδάω στον δρόμο.

Προσπαθώντας να βγάλω τα άγανα από τα μαλλιά μου, αρχίζω το ταξίδι μου προς το Οχυρό. Περνάω ανάμεσα από σπασμένα, εγκαταλειμμένα καρότσια, ενώ τα πόδια μου χορεύουν πάνω σε σκουπίδια κι άλλα αντικείμενα. Πλιατσικολόγοι σωριασμένοι στα σοκάκια και στριμωγμένοι ανάμεσα στα κτίρια ψιθυρίζουν στο πέρασμά μου.

Νιώθω το βάρος του στιλέτου που είναι σφηνωμένο στην μπότα μου. Η αίσθηση που μου δίνει το κρύο ατσάλι με χαλαρώνει, καθώς προσπερνάω κι άλλους αστέγους που μαζεύονται για να περάσουν τη νύχτα. Διακρίνω τις μοβ ανταύγειες από τις ασπίδες δύναμης που προστατεύουν κάποιους, ενώ άλλοι δε διαθέτουν αρκετά δυνατές ικανότητες για να καταφέρουν να κοιμηθούν ήσυχα τη νύχτα. Και γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο η συνοικία αυτή είναι το σπίτι τους.

Περπατάω γοργά και με σιγουριά. Τα μάτια μου σαρώνουν τα στενά μπροστά και πίσω μου χωρίς να χαλαρώνω την άμυνά μου. Οι φτωχοί δεν κάνουν διακρίσεις. Ένα σελίνι είναι πάντα ένα σελίνι και δε θα τους πείραζε να χιμήξουν πάνω σε κάποιον σε χειρότερη μοίρα για να το αποκτήσουν.

Πετυχαίνω αρκετούς φύλακες στο διάβα μου, καθώς διασχίζω τους δρόμους, κάτι που με αναγκάζει να κόψω ταχύτητα για

να τους αποφύγω. Κάθε μαγαζί, κάθε γωνιά και κάθε δρόμος έχει τη χαρά να φιλοξενεί αυτά τα μοχθηρά όργανα επιβολής του νόμου με τις λευκές στολές. Στυγνοί Αυτοκρατορικοί τοποθετήθηκαν παντού στο Στενό του Διαγουμά με διάταγμα του βασιλιά, λόγω της αύξησης της εγκληματικότητας.

Εγώ, βέβαια, δεν έχω καμία ανάμειξη σ' αυτό.

Γλιστράω σε ένα μικρότερο στενό και κατευθύνομαι προς το αδιέξοδο. Εκεί, στριμωγμένα σε μια γωνιά, σπασμένα καρότσια, χαρτόκουτα, παλιά σεντόνια, και μόνο μια Πανούκλα ξέρει τι άλλο σχηματίζουν ένα μπλεγμένο οδόφραγμα. Προτού διασχίσω καν τη μισή απόσταση προς τη στοιβια που αποκαλούμε σπίτι, ένα πρόσωπο κρυμμένο πίσω από άγριες μπούκλες στο μήκος των ώμων εμφανίζεται μέσα από το Οχυρό.

«Το έφερες;»

Ξεδιπλώνοντας τα μακριά της πόδια, σηκώνεται όρθια με χάρη, περνάει χωρίς δεύτερη σκέψη μέσα από τον τοίχο των σκουπιδιών ύψους ενός μέτρου και κατευθύνεται προς το μέρος μου με τόση ελπίδα στο βλέμμα της, που θα πίστευε κανείς ότι της πρόσφερα μια αληθινή στέγη και ζεστό φαγητό. Και παρόλο που δεν μπορώ να της δώσω τίποτα από τα δύο, έχω όντως κάτι πολύ καλύτερο, κατά τη γνώμη της.

Αναστενάζω. «Με προσβάλλουν οι αμφιβολίες σου, Αντίνα. Πίστευα ότι είχες περισσότερη εμπιστοσύνη στις ικανότητές μου έπειτα από τόσα χρόνια». Τραβάω το σακίδιό μου από την πλάτη μου και βγάζω ένα στραπατσαρισμένο κομμάτι κόκκινο μετάξι, μην μπορώντας να συγκρατήσω το χαμόγελό μου καθώς κοιτάζω το δέος στο πρόσωπό της.

Εκείνη αρπάζει με απληστία το ύφασμα από τα χέρια μου και περνάει τα δάχτυλά της μέσα από τις μαλακές πτυχές του, ρίχνοντάς μου μια κλεφτή ματιά πίσω από τις μπούκλες της με

τα μελιά μάτια της. Με κοιτάζει σαν να έχω εξαλείψει την Πανούκλα με τα ίδια μου τα χέρια και όχι σαν να έχω κλέψει ύφασμα από μια γυναίκα σε ελάχιστα χειρότερη κατάσταση από τη δική μας.

Λες και είμαι η ηρωίδα και όχι η κακιά της υπόθεσης.

Το χαμόγελο της Αντίνα συναγωνίζεται τον ήλιο πάνω από την Έρημο της Καμίνου. «Πεί, εσύ και τα βρομερά σου δάχτυλα κάνετε θαύματα, το ξέρεις αυτό;»

Τυλίγει τον λαιμό μου με τα χέρια της και με τραβά σε μια εξοντωτική αγκαλιά, που έχει ως αποτέλεσμα να τρέξει περισσότερο μέλι στο γιλέκο και στις τσέπες μου.

«Μιας και το 'φερε η κουβέντα...» Αποτραβιέμαι από την αγκαλιά της για να αλιεύσω τις τσέπες μου, ανακτώντας έξι στραπατσαρισμένα μελωμένα ψωμάκια. Το... πασπάλισμά τους με κομματάκια άχυρα τα κάνει να φαίνονται λίγο άνοστα.

Η Αντίνα γουρλώνει τα μάτια της στο θέαμα κι αρπάζει ένα με τον ίδιο λαίμαργο τρόπο που άρπαξε και το ύφασμα. Καθώς μασουλάει, επιστρέφει στο οχυρό μας αποφασιστικά και πέφτει πάνω στις άχρωμες κουβέρτες που απλώνονται μέσα του. Έπειτα χτυπάει απαλά και με ανυπομονησία τη θέση δίπλα της, κι εγώ, αντίθετα μ' εκείνη, δίνω ένα άχαρο σάλτο πάνω από τον τοίχο προτού καθίσω.

«Στοιχηματίζω ότι η Μαρία δε χάρηκε πολύ με το πλιάτσικο που έγινε στο μαγαζί της. Ξανά. Η καημένη... Πρέπει να κάνει κάτι με την ασφάλειά του», λέει η Αντίνα καθώς μασουλάει, ενώ ένα στραβό χαμόγελο εμφανίζεται ανάμεσα από τα ψίχουλα.

Παρόλο που κλέβω τη γυναίκα αυτή τουλάχιστον μία φορά τον μήνα εδώ και αρκετά χρόνια, το μόνο που έχει καταφέρει να συμπεράνει είναι ότι είμαι άντρας. Τουλάχιστον προσπαθεί.

«Πράγματι», λέω ανασηκώνοντας τους ώμους μου, «έχει

τοποθετήσει άλλους δύο Αυτοκρατορικούς γύρω από το μαγαζί. Μάλλον έχουν αρχίσει να την κουράζουν τα κλεμμένα ψωμάκια όλα αυτά τα χρόνια».

Η Αντίνα μισοκλείνει τα μελιά μάτια της όταν βλέπει το χαμόγελό μου. «Ευχαριστώ την Πανούκλα που δε σε έπιασαν, Πέν». Με το που ξεστομίζει τη συνηθισμένη φράση, σφίγγω το σαγόνι μου ενστικτωδώς κι εκείνη ανοίγει το στόμα της. «Συγγνώμη. Κακιά συνήθεια».

Τα δάχτυλά μου αγγίζουν το χοντρό δαχτυλίδι στον αντίχειρά μου. Στριφογυρίζοντάς το αφηρημένα, επιστρατεύω ένα αδύναμο χαμόγελο. Συνήθως αποφεύγουμε αυτό το θέμα, αν και η συζήτηση έγινε αρχικά άβολη εξαιτίας μου.

Και όλα οφείλονται σε μια στιγμή αδυναμίας για την οποία εύχομαι να μην ένιωθα τόσο ανακουφισμένη. «Ξέρεις ότι δεν είναι οι λέξεις αυτό που με πειράζει. Είναι...»

«Είναι το νόημά τους», με διακόπτει εκείνη με ένα χαμόγελο, μιμούμενη τη φωνή μου με σοκαριστική ακρίβεια.

Κοντεύω να πιγώ από το γέλιο και από ένα κομμάτι γλυκιάς ζύμης. «Επαναλαμβάνεις τα λόγια μου, Αντ;»

Η Αντίνα δαγκώνει ένα κομμάτι από το ψωμάκι προτού μου ανακοινώσει ανάμεσα στις μπουκιές της: «Δε σε αηδιάζει η Πανούκλα, αλλά αυτό που ακολούθησε».

Γνέφω αργά, ενώ χαϊδεύω ασυναίσθητα τα φθαρμένα σχέδια της κουβέρτας που βρίσκεται από κάτω μας, νιώθοντας την οικεία αίσθησή τους στα δάχτυλά μου. Η ιδέα να ευχαριστήσω την Πανούκλα που σκότωσε χιλιάδες κατοίκους της Ίλια με κάνει να χάνω την όρεξή μου ακόμα και για μελωμένα ψωμάκια να ευχαριστήσω κάτι που προκάλεσε τόσο πόνο, θάνατο και διακρίσεις...

Όμως ο κόσμος ενδιαφέρεται πια μόνο για όσους δε σκότω-

σε η Πανούκλα. Το βασίλειο ήταν απομονωμένο για χρόνια, προκειμένου να μην εξαπλωθεί η αρρώστια στις τριγύρω πόλεις, και στην Ίλια επιβίωσαν μόνο οι πιο δυνατοί, από μια αρρώστια που άλλαξε την ίδια τη δομή των ανθρώπων. Οι γρήγοροι έγιναν εξαιρετικά πιο γρήγοροι, οι δυνατοί έγιναν αήττητοι και αυτοί που παραμόνευαν στις σκιές μπορούσαν να γίνουν οι ίδιες οι σκιές. Δεκάδες υπερφυσικές δυνάμεις απονεμήθηκαν στους κατοίκους της Ίλια, καθεμιά με διαφορετική ισχύ και σκοπό.

Δώρα που δόθηκαν ως βραβεία επιβίωσης.

Είναι οι Ελίτ. Είναι μοναδικοί. Είναι εξαιρετικοί.

«Απλώς...» τα λόγια της Αντίνα αργοσβήνουν καθώς τρυπάει το ψωμάκι της, ενώ δυσκολεύεται για μια φορά να βρει τις λέξεις. «Απλώς να προσέχεις, Πέι Αν σε πιάσουν και δεν καταφέρεις να ξεφύγεις...»

«Θα είμαι μια χαρά», δηλώνω χαλαρά, αγνοώντας την ανησυχία που με κατακλύζει. «Αυτό κάνω, Αντ. Αυτό έκανα πάντα».

Η Αντίνα αναστενάζει χαμογελώντας και ύστερα κάνει μια απαξιωτική κίνηση με το χέρι της. «Ξέρω, ξέρω. Μπορείς να τα βγάλεις πέρα με τους Ελίτ».

Νιώθω ένα κύμα ανακούφισης άλλη μια φορά, κι αυτό με κάνει να αισθάνομαι εξίσου ένοχη και ευγνώμων που γνωρίζει την αλήθεια για μένα. Δεν είχαν την τύχη να αποκτήσουν ικανότητες όλοι όσοι επιβίωσαν από την Πανούκλα. Όχι, οι Κοινοί είναι ακριβώς αυτό: συνηθισμένοι. Και για δεκαετίες μετά την Πανούκλα οι Κοινοί και οι Ελίτ ζούσαν ειρηνικά.

Μέχρι που ο βασιλιάς Έντρικ όρισε με διάταγμα ότι οι Κοινοί δεν ήταν κατάλληλοι να ζουν στο βασίλειό του.

Αυτό έγινε πριν από περίπου τρεις δεκαετίες, όταν η ασθένεια σάρωνε τον τόπο. Κατά τη διάρκεια της έξαρσης μίας κατά πάσα πιθανότητα κοινής αρρώστιας, οι Θεραπευτές του βασιλιά

βρήκαν την ευκαιρία να ισχυριστούν ότι οι Κοινοί ήταν φορείς μίας μη ανιχνεύσιμης νόσου, υποστηρίζοντας ότι αυτός ήταν και ο λόγος που δε διέθεταν ικανότητες. Η εκτεταμένη έκθεση στους Κοινούς έγινε επιβλαβής για τους Ελίτ και τις δυνάμεις τους, και σταδιακά οι δυνάμεις τις οποίες προστάτευαν τόσο πολύ θα έφθιναν.

Καταπολεμώ έναν αποδοκιμαστικό μορφασμό σ' αυτή τη σκέψη.

Ο πατέρας μου πίστευε ότι όλα αυτά ήταν βλακείες και το ίδιο πιστεύω κι εγώ. Αλλά ακόμα κι αν είχα αποδείξεις ότι ο βασιλιάς ψεύδεται, κανείς δε θα πίστευε εμένα, ένα κορίτσι από τις φτωχογειτονίες.

Ο βασιλιάς δεν μπορούσε να αφήσει την κοινότητα των Ελίτ να αποδυναμωθεί ή να χειροτερέψει εξαιτίας των απλών Κοινών. Η εξαφάνιση δεν αποτελούσε επιλογή για τους εξάιρετους.

Κι έτσι άρχισε η Κάθαρση.

Ακόμα και τώρα, δεκαετίες μετά, ψιθυρίζονται ιστορίες για πτώματα διασκορπισμένα στην άμμο, κάτω από τον καυτό ήλιο. Τρομακτικές ιστορίες για να φοβούνται τα παιδιά.

Τα κολλώδη δάχτυλα της Αντίνα τυλίγουν τα δικά μου. Το μέλι που τα καλύπτει είναι τόσο γλυκό όσο και το χαμόγελο που μου χαρίζει. Φυλάει το μυστικό μου στη λάμψη των ματιών της, στην αφοσίωση που πλαισιώνει την έκφρασή της. Έχω περάσει μεγάλο μέρος της ζωής μου συμφιλιωμένη με το γεγονός ότι τίποτα δεν είναι αληθινό. Ψεύτικες φιλίες και μετρημένη καλοσύνη.

«Κρύψε τα συναισθήματά σου, τον φόβο σου και, κυρίως, κρύψου πίσω από το προσωπίο σου. Κανείς δεν πρέπει να το μάθει, Πέιντι. Μην εμπιστεύεσαι κανέναν και τίποτα εκτός από το ένστικτό σου».

Η ήρεμη φωνή του πατέρα μου αντηχεί αλλόκοτα στο κεφάλι μου, υπενθυμίζοντάς μου ότι κάθε μέρος της ζωής μου πρέπει να είναι ένα ψέμα και ότι η κοπέλα που κάθεται δίπλα μου πρέπει να εξαπατηθεί, όπως και το υπόλοιπο βασίλειο.

Η εγωπάθεια έκλεψε τη λογική μου μόνο για μια βραδιά, αλλά ήταν αρκετή για να κινδυνεύσουμε και οι δύο.

«Εντάξει. Αρκετά με την Πανούκλα», λέει χαρωπά η Αντίνα και, ρίχνοντας μια γρήγορη ματιά στο στενάκι, προσθέτει: «Και την... κατάστασή σου».

Μου ξεφεύγει ένα ρουθούνισμα. «Δύο χρόνια πέρασαν και ακόμη να εξασκηθείς στους λεπτούς τρόπους, Αντ».

Δε νομίζω ότι με άκουσε. Δε νομίζω ότι μπορεί να συγκεντρωθεί σε κάτι άλλο πέρα από το ύφασμα που γλιστράει στα δάχτυλά της. Όσο τα μελιά μάτια της εξετάζουν τα σύνεργα της ραπτικής, συνεχίζει την πολυλογία για το τι σκοπεύει να φτιάξει με το μετάξι. Τα θερμά, καφέ χέρια της ψάχνουν ανάμεσα σε κομμάτια ύφασμα υπό το τρεμουλιαστό φως του φανοστάτη, καθώς αρχίζει να διπλώνει τις άκρες, να βάζει καρφίτσες στις γωνίες και να τρυπάει τα δάχτυλά της βλαστημώντας αδιάκοπα.

Αρχίζουμε το είδος της εύκολης συζήτησης που έρχεται έπειτα από τόσα χρόνια κοινής επιβίωσης στους δρόμους. Είναι εύκολο να διακρίνω τις μπερδεμένες λέξεις της έτσι όπως βγαίνουν μέσα από τις καρφίτσες που στηρίζει στα χείλη της. Αλλάζω πλευρά και ησυχάζω, παρατηρώντας τα σταθερά δάχτυλά της και τα σφιγμένα φρύδια της. Είναι πολύ απορροφημένη στη δουλειά της για να την πάρει ο ύπνος.

Ανοίγω απότομα τα μάτια μου από έναν οξύ πόνο στα πλευρά και ξεχνάω τη νύστα μου. Μια μυτερή πέτρα είναι η αιτία που παραπονιέμαι νυσταγμένα. «Θυμήσου τα λόγια μου. Μια μέρα θα κλέψω ένα ράντσο».

Στο βασίλειο της Ίλια έχουν θέση μόνο όσοι είναι ξεχωριστοί.

Πριν από δεκαετίες, η Πανούκλα χάρισε ικανότητες στους Ελίτ. Όσοι γεννιούνται Κοινοί παραμένουν ακριβώς αυτό: συνηθισμένοι, εξοστρακισμένοι από το βασίλειο και περιφρονημένοι από την κοινωνία.

Κανείς δεν το γνωρίζει καλύτερα αυτό από την Πέιντιν Γκρέι, μια Κοινή που προσποιείται το Μέντιουμ για να περνά απαρατήρητη ανάμεσα στους Ελίτ. Όταν σώζει ανυποψίαστη τον Κάι Άτζερ, έναν από τους πρίγκιπες της Ίλια, αναγκάζεται ξαφνικά να πάρει μέρος στις Δοκιμασίες Κάθαρσης, έναν βίαιο διαγωνισμό που σκοπό έχει να αναδείξει τις δυνάμεις των Ελίτ. Αν δεν τη σκοτώσουν οι Δοκιμασίες ή οι αντίπαλοί της, θα το κάνει ο πρίγκιπας για τον οποίο τρέφει απαγορευμένα συναισθήματα, σε περίπτωση που ανακαλύψει ότι η Πέιντιν είναι... εντελώς Κοινή.

*Το συγκλονιστικό πρώτο βιβλίο της επικής
και καυτής τριλογίας ρομαντικής φαντασίας, που έχει
συνεπάρει τους αναγνώστες σε ολόκληρο τον κόσμο.*

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΖΗΣ: 29686